

кори. А царьтъ на Дакытъ *Дурасъ*, който, по една черта отъ мъдрость, каквато рѣдко са срѣща въ исторіята, устъпни самоволно върховната власть на *Децебала*, защото го мисляше по-достоинъ отъ себе си. И дѣйствително, споредъ *Діона*, *Децебалъ* ъ былъ единъ отъ най-голѣмытъ военачалници на онуй време. Наравно способенъ да воюва срѣщу неприятеля и да са оттегли когато трѣба, той можеше подобно да са ползува отъ побѣдата и да са покаже пакъ достоинъ, ако са случи да я изгуби.

§ 4. Тѣ поразивать цѣла Армія римска съ военачалницѣтъ ѝ.

Тацитъ относително за този бой пише: че малко слѣдъ възвращаньето на *Агрикола* въ Римъ, нѣколко римскы войскы са развалихъ въ *Мизія* и *Дакія*, едни отъ подлостъта, други отъ смѣлостъта на тѣхнытъ главатары; — че легіонытъ и съединенытъ военны четы паднахъ робы въ укрѣпены мѣста; и че Римлянытъ трѣбаше да са боиѣтъ да не изгубиѣтъ ближната придунавска страна, доро и други тѣхвы провинциѣ. Съкый день бѣше забѣлженъ съ ново неприятно извѣстіе, и съка година са отличаваше по нѣкое знаменито поражение. ^(*) Историкътъ не е видѣлъ за нужно да пресмѣтне сичкытъ тѣзи нещастія подробно, нито да опредѣли числото на убитытъ Римляны, като подражавалъ въ туй *Саллюстія* и други още. — « Съкый истинскый Римлянинъ, казва *Тацитъ*, желаше тогазъ да види командата на войскытъ въ рѣцѣтъ на *Агрикола*, което даже бѣше са предложило на Императора; но

(*) Tacit vit Agric. c. 41; p. 151.